

Arrest

nr. 316 096 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 augustus 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 8 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 28 november 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan van pasthoen origine. U bent een soennitische moslim. U bent geboren in Masinar, een dorp in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Tot ongeveer één jaar voor de machtsovername woonde u daar samen met uw moeder, uw broers en zussen en de familie van uw paternale oom R.(...). Daarna verhuisde u naar de stad Kabul. U ging niet naar school. In het dorp werkte u op jullie gronden. In Kabul werkte u als mechaniker.

Uw vader werkte voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Wanneer hij om het jaar verlof had, verhuisden jullie uit veiligheidsoverwegingen steeds een poosje naar de stad. Uw vader is sinds de machtsovername vermist. Uw oom R.(...) was lid van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) maar hij was doorgaans in het district zelf gestationeerd waardoor hij op meer regelmatigere basis naar huis kon komen. Voorafgaand aan zijn tewerkstelling bij de politie heeft hij ook lange tijd bij het leger gewerkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Op een bepaald moment begon uw oom R.(...) doodsb bedreigingen te ontvangen van de taliban omwille van zijn werk voor de politie. Eerst werd er een dreigbrief gestuurd waarna een tien- tot twaalf tal telefoontjes volgden. Uw oom moest bommen naar het districtscentrum of naar een overheidsbasis brengen wat hij echter stevast weigerde te doen. Ongeveer tien maanden na de eerste bedreiging vond er een aanslag plaats op uw oom waar u per ongeluk bij betrokken was. U was samen met uw oom op de terugweg van de bazaar toen jullie in een hinderlaag van de taliban terecht kwamen. Uw oom werd gedood tijdens deze confrontatie maar u wist te ontkomen naar het dorp. Daar aangekomen werd u aangeraden om de regio te ontvluchten omdat u betrokken was geweest bij het conflict met de taliban. I.(...), een vriend van uw vader, regelde dat u een job als mechaniker kreeg in Kabul waar u onder een valse naam kon werken. Ongeveer een maand na het incident werden er in uw dorp via de iman ook persoonlijk doodsb bedreigingen van de taliban afgeleverd aan uw adres. Ze verdachten u ervan tijdens het gevecht twee van hun leden te hebben gedood alsook de politie te hebben opgebeld toen het conflict losbarstte. U was op dat moment reeds in Kabul. Ongeveer een jaar later wisten ze u echter alsnog te vinden. Twee talibanleden kwamen naar de garage waar u werkte maar u was toevallig ziek thuis op dat moment. Na overleg tussen I.(...) en uw vader werd besloten dat u het land diende te verlaten omdat het te gevaarlijk werd. Met behulp van een smokkelaar bent u het land ontvlucht. Dit was één maand voor de machtsovername. Vervolgens reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 8 augustus 2022.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw betrokkenheid bij een conflict tussen de taliban en de Afghaanse politie.

Ter staving van uw verzoek legt u de taskara's van u en uw oom voor, een dreigbrief van de taliban, foto's van uw oom en uw vader, de overlijdensakte van uw oom, de 'targis' (legerboekje) van uw oom, de 'weapon repair card' van uw oom, certificaten van het werk van uw oom en nog twee geschreven documenten die de tewerkstelling van uw oom moeten staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste worden er ernstige vraagtekens geplaatst bij de tewerkstelling van zowel uw vader als uw oom R.(...). Zo kon u bitter weinig vertellen over hun werk. Over de job van uw vader was u zeer vaag. U kon enkel vermelden dat hij 'soldaat' was, op verschillende plaatsen gewerkt heeft (CGVS, 11) en dat hij 'van de ene plaats naar de andere plaats ging' voor campagnes (CGVS, 11). Als er een checkpoint, een stad of een provincie was gevallen dan 'ging hij naar die plaatsen'. Wanneer u gevraagd werd dit te verduidelijken antwoordde u nietszeggend: 'dat was zijn job' (CGVS, 11). Daarnaast verklaarde u dat hij controleposten bemande en 'opzoeken' deed van mensen maar verder wist u er niets over te zeggen (CGVS, 11). Het is merkwaardig dat u niet duidelijker en gedetailleerder kon uitleggen wat uw vader juist deed, zeker daar hij acht jaar gewerkt zou hebben als soldaat (CGVS, 12). De tewerkstelling van uw oom bij de nationale politie is eveneens twijfelachtig. U kon enkel een aantal plaatsen opnoemen waar hij in het verleden was gestationeerd (CGVS, 19). Over zijn specifieke takenpakket bleef u op de vlakte. Zo moest hij de checkpoints bemannen, patrouilleren, de logistiek regelen en deelnemen aan gevechten (CGVS, 19). 'Van alles deed hij' om het in uw eigen bewoordingen te zeggen (CGVS, 19). Dat u hier niet gedetailleerder over kon vertellen is niet aannemelijk aangezien uw oom tamelijk dichtbij jullie huis gestationeerd was en regelmatig over huis kwam (CGVS, 20). Er waren met andere woorden gelegenheden genoeg waarop hij over zijn werk had kunnen vertellen. Over zijn job bij het Afghaanse leger voorafgaand aan zijn politiecarrière kon u al helemaal niets zeggen (CGVS, 20). Verder kon u geen toelichting geven over de certificaten en de documenten die de tewerkstelling van uw oom bij de politie moeten staven. U wist niet of de certificaten en de 'targis' van zijn tijd bij het leger waren of zijn tijd bij de politie, evenmin wist u wat erin stond (CGVS, 20). Hetzelfde gold voor

twee documenten (doc 8) waarvan u zelfs in het geheel niet wist wat de aard of de inhoud ervan was (CGVS, 5). U beriep zich op uw ongeletterdheid om uw gebrekkige kennis over deze attesten te verklaren (CGVS, 5, 20). Dit is echter geen afdoende verklaring. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van voorgelegde documenten, die de reden voor zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan moeten staven, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die niet kan lezen of schrijven, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Dat dit niet het geval is komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien komen de data op één certificaat niet overeen met de verklaringen die u heeft afgelegd over de periodes dat uw oom bij het leger en de politie heeft gewerkt. Zo verklaarde u dat hij twaalf jaar bij het leger was en zes jaar bij de politie (CGVS, 20). De aanslag op uw oom vond, afgaande op uw verklaringen plaats in 2020 (CGVS, 9). Hij zou dus van 2014 tot 2020 voor de politie hebben gewerkt en van 2002 tot 2014 voor het leger. Nochtans stelt één certificaat (doc 5.1) dat hij in 2009 en 2010 een trainingscursus heeft gevolgd die duidelijk gelinkt was aan zijn politieopleiding. Het document werd namelijk ondertekend door Peter Foreman, de 'Deputy Commanding General for Police Development'. Dit past echter niet binnen de tijdlijn die u schetste aangezien hij op dat moment nog werkzaam zou zijn geweest voor het leger. Er schort duidelijk iets aan uw verklaringen over de tewerkstelling van uw oom. Dit komt uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede en het doet vermoeden dat uw oom helemaal niet actief is geweest bij het leger en de politie.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom gedood werd door de taliban tijdens een hinderlaag (CGVS, 18). Uw vader is sinds de machtsovername vermist (CGVS, 10).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Zo zijn uw verklaringen over de bedreigingen die uw oom heeft ontvangen erg chaotisch, vaag en tegenstrijdig. Zo zou hij tien maanden voor zijn dood een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban en een tien- tot twaalfal telefoontjes. Het laatste telefoontjes zou zijn gepleegd een maand voor het incident (CGVS, 22-23). U leek echter niet zeker over het tijdstip en het aantal bedreigingen. Herhaaldelijk diende de vraag te worden geherformuleerd omdat u steeds vage antwoorden gaf zoals 'ze belden hem altijd' of 'hij werd meerdere keren gebeld' (CGVS, 22 en 29). U had ook geen idee welke leden van de taliban hem juist bedreigden (CGVS, 22). Bovendien bleef u zeer vaag over de inhoud ervan. Zo zouden ze hem hebben aangemaand om 'bommen te brengen naar het districtscentrum' (CGVS, 22). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat dat deze evenmin zeer duidelijk was. Hij zou het personeel 'rondom hem' van het Afgaanse leger moeten doden alsook de soldaten en de werknemers van de christelijke overheid. Mocht hij weigeren dan zouden ze hem doden. Eerst en vooral is het opvallend dat er gesproken wordt over personeel van het Afgaanse leger terwijl uw oom op dat moment voor de nationale politie werkte. Bovendien wordt er nergens verduidelijkt hoe hij dit moest doen en wanneer of aan wie hij hiervoor verantwoording diende af te leggen. Er wordt ook nergens een naam vermeld op de brief, noch is er sprake van de bommen waarover u het had (doc 9, vertaling dreigbrief). U weet echter niet wat in de brief staat geschreven omdat u hem niet kan lezen (CGVS, 29). Zoals hierboven reeds vermeld, is ongeletterdheid geen excuus om de inhoud van kritieke documenten die uw recht op internationale bescherming dienen te staven, niet te kennen. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd.

Verder is het niet duidelijk waarom ze pas tien maanden na de eerste bedreiging overgegaan zijn tot vervolging van uw oom. Ze hadden hem immers al die tijd ongemoeid gelaten hoewel hij duidelijk hun eisen negeerde. Uw antwoord was niet echt verhelderend toen u hiermee geconfronteerd werd. Zo waren ze 'op zoek naar hem' en 'vroegen ze andere mensen' in het dorp naar uw oom (CGVS, 23). Wie ze juist ondervroegen is niet duidelijk en bovendien heeft deze zoektocht in al die tijd nooit tot bij hem of jullie huis geleid (CGVS, 23). Dit is toch opmerkelijk gezien ze bijna een jaar op zoek zouden zijn geweest. Als verklaring hiervoor zei u dat hij stiekem van en naar zijn werk ging (CGVS, 23). Dit ging echter regelrecht in tegen uw eerdere verklaring dat uw oom eerder achteloos omging met de veiligheidssituatie en als enige voorzorgsmaatregel zijn wapen meebracht als hij naar huis kwam (CGVS, 21) en met het feit dat hij nog steeds boodschappen naar het dorp bracht (CGVS, 18). Bovendien werd de dreigbrief via de iman van het dorp bij jullie afgeleverd wat impliceert dat ze wel degelijk min of meer op de hoogte waren van het adres van uw oom (CGVS, 29). Daarnaast verklaarde u dat ze de juiste gelegenheid hadden afgewacht om hem te doden (CGVS, 23 en 29). Deze afwachtende houding druist eerder in tegen uw bewering dat ze naarstig naar hem op zoek waren. Uw verklaringen staan met andere woorden bol van de tegenstrijdigheden.

Daarnaast is uw relaas over het incident waarbij uw oom om het leven kwam eveneens zeer vaag en summier. Zo zouden de taliban u en uw oom in een hinderlaag hebben gelokt toen hij op de terugweg was van de bazaar met boodschappen (CGVS, 18). Volgens uw verklaringen was uw oom onderweg met de auto naar het dorp. U zou hem halverwege hebben opgewacht om hem te helpen met de boodschappen om

vandaar verder te voet te gaan. Verder is het onduidelijk hoe het gevecht zich juist heeft voltrokken. De taliban zouden zich hebben verscholen in 'tuinen en bomen' van waaruit ze jullie hebben aangevallen (CGVS, 25). In het daaropvolgende gevecht zochten u en uw oom dekking in een greppel waarbij hij op de taliban vuurde en tegelijkertijd versterking inriep van de politie bij de controlepost. Uw oom werd geraakt tijdens het vuurgevecht waarna u besloot om naar het dorp te vluchten (CGVS, 25-26). Er worden echter nog veel vraagtekens geplaatst bij het verhaal. U vermoedt dat ze hem in het oog hielden en hem opspoorde waardoor ze wisten dat hij die dag terugkeerde met boodschappen (CGVS, 25). Dit verklaart niet waarom ze hiermee 10 maanden hebben gewacht. Immers kwam hij één keer per maand of om de twee maand naar huis (CGVS, 20). Daarnaast is uw relaas over de interventie van de politie zeer warrig. Zo kwam de politie 'om te vechten' maar waren er ook 'mensen in de controlepost die schoten' (CGVS, 26). Het was zeer moeilijk uit uw verklaringen af te leiden hoe en wanneer de politie juist heeft ingegrepen en welke impact dit had op het conflict. Evenmin kan u vertellen waar uw oom geraakt werd. U zag bloed en vluchtte weg naar het dorp (CGVS, 26). Echter werd zijn lichaam naar het dorp gebracht (CGVS, 26). Er zijn te veel hiaten in uw verhaal om het geloofwaardig te achten dat het conflict effectief heeft plaatsgevonden.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw oom toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet. Zo is het niet duidelijk waarom de taliban na dit incident u per sé ook wilden vervolgen. U zou de politie hebben gewaarschuwd en twee van hun leden hebben gedood tijdens het gevecht volgens de taliban maar het is niet duidelijk waarom ze net u hiervan beschuldigden (CGVS, 26). De taliban waren immers op de hoogte van het feit dat uw oom een getraind politiemans was. Ze moeten ook beseft hebben dat het veel logischer was dat hij in contact stond met zijn collega's. Bovendien waren volgens uw verklaringen uw oom en de andere politiemensen de enigen die teruggeschoten. Nergens maakt u melding van het feit dat u zelf ook in het bezit zou zijn geweest van een vuurwapen (CGVS, 25-26). Het is dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat de taliban u zouden beschuldigen van het doden van twee van hun leden. Daarnaast waren uw verklaringen over hoe de bedreigingen net tot bij u zijn geraakt, erg warrig en tegenstrijdig. Tot vijfmaal toe diende de vraag te worden geherformuleerd vooraleer u een halfslachtige antwoord kon geven dat min of meer de lading dekte (CGVS, 26-27). Uiteindelijk werd duidelijk dat de taliban via de Iman de boodschap hadden doorgegeven (CGVS, 26) maar u gaf vier verschillende versies hoe deze uiteindelijk bij u terecht is gekomen. Aanvankelijk stelde u dat de Iman 'iemand' naar uw huis had gestuurd (CGVS, 26), daarna verklaarde u dat hij het nieuws via de dorpsgenoten had verspreid (CGVS, 27), in een volgende versie had hij naar uw vader gebeld (CGVS, 28) en ten slotte verklaarde u dat het de dorpsouderen waren die bij uw thuis waren langs geweest (CGVS, 29). Het hoeft niet te verbazen dat uw verklaringen omtrent de beschuldigingen aan uw adres volstrekt ongeloofwaardig worden geacht.

Bovendien leek u totaal niet op de hoogte van het tijdstip waarop de taliban de bedreigingen achterlieten bij de Iman. U gokte dat het binnen de maand na het incident plaatsvond (CGVS, 27). Het is niet echt aannemelijk dat de taliban een maand zouden hebben gewacht om hun boodschap door te geven indien ze u er daadwerkelijk van verdachten tegen hen actie te ondernemen. Daarnaast lijkt het sterk dat u zich niet meer herinnerde wanneer de taliban u exact hadden bedreigd. Deze bedreigingen zijn immers dé reden dat u uw land bent ontvlucht. Nog voor het ontvangen van deze brief verhuisde u naar Kaboel (CGVS, 27-28) en veranderde u van naam (CGVS, 7, 19, 28). Een laatste opvallend element is het feit dat de taliban u na een jaar hadden gevonden in Kabul. Er waren immers maar een handvol mensen op de hoogte dat u daar werkte: uw vader, I.(...) de vriend van uw vader, de eigenaar van de garage en sommige medewerkers. De kans is erg klein dat iemand van hen u zou hebben verklikt en zelf had u geen idee hoe ze op de hoogte waren geraakt van uw adres. Wat het helemaal ongeloofwaardig maakt, is het feit dat u toevallig ziek was op het moment dat de taliban in de garage passeerden. Uit de info waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hadden om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Dit lijkt eerder een uitzondering. De prioriteiten en operationele capaciteit beperkte zich in de steden tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, individuals targeted by armed actors in the conflict, December 2017). U toont het tegendeel niet aan. Dat de taliban u tot in Kabul gezocht zouden hebben is dan ook niet aannemelijk.

Tenslotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar u naliet de uitkomst van uw aanvraag af te wachten, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde

vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zo snel mogelijk na aankomst in Europa een waarheidsgetrouwe asielaanvraag indient én dat hij de beslissing ervan afwacht. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw oom. Deze voegen verder niks toe aan uw asielmotieven. Uw overige documenten (overlijdensakte, dreigbrief en werkdocumenten van uw oom) betreffen slechts kopieën die makkelijk te vervalsen zijn mits het nodige knip- en plakwerk. Bovendien is de overlijdensakte van uw oom quasi onleesbaar. Deze documenten kunnen niet als ondersteunend bewijs gelden. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De foto's van uw vader en uw oom in uniform hebben geen bewijswaarde aangezien u niet kan aantonen dat zij het zijn op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaard kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Zij vermogen dan ook niet om de twijfels omtrent uw vader zijn tewerkstelling weg te nemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en

de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. U vermeldt louter dat u als 'ongelovige' zal worden gepercipieerd omdat de taliban personen die uit Europa terugkeren als dusdanig beschouwen. U laat echter na dit te individualiseren of te concretiseren. Zelf geeft u aan nog steeds devoot moslim te zijn (CGVS, 9 en 30-31).

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u deze vrees pas helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt. Noch bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ), noch bij het uiteenzetten van uw vrees eerder in het gehoor op het CGVS maakte u hier melding van. Na de uiteenzetting van uw relaas werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog redenen waren waarom u niet terug kon naar Afghanistan, waarop u ontkennend antwoordde (CGVS, 19). Het was overigens uw advocaat die het argument ter sprake bracht. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van uw verblijf in België en u vreest om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief tijdig en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

In uw geval haalt u dus geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker overloopt de elementen uit de vluchtelingendefinitie en stelt dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban, en verwijst hierbij naar zijn verklaringen. Volgens verzoeker werd zijn vrees ten onrechte niet bewezen geacht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat met bepaalde elementen onvoldoende rekening werd gehouden, zoals het feit dat hij afkomstig is uit een liberale familie die totaal tegen de barbaarse taliban is, zijn jonge leeftijd, het feit dat hij zou beschuldigd worden van het vermoorden van talibanleden en de aanwezigheid van Daesh en taliban in de provincie Nangarhar. Verzoeker wijst ook op de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en van zijn oom bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP).

Verzoeker stelt dat dagelijks terugkeerders uit het Westen of hun familieleden worden gefolterd en vermoord door de taliban. Verzoeker citeert hierbij uittreksels uit internetartikels van MO*-magazine, VRT- en RTL-nieuws over familieleden van personen met een bepaald profiel. Hij citeert ook landeninformatie van Amnesty en *ecoi.net* over de mensenrechtensituatie sedert de machtsovername door de taliban en verwijst naar een artikel van de New York Times van april 2022 over de moord op voormalige overheidsmedewerkers aan wie aanvankelijk amnestie werd verleend.

Verzoeker benadrukt dat wat hij wist over het werk van zijn vader en zijn oom, ruim voldoende is om aan te tonen dat zij respectievelijk tewerkgesteld waren bij het leger en de nationale politie. Verzoeker verduidelijkt dat zijn verklaringen over de bedreigingen die zijn oom zou hebben ontvangen, chaotisch zijn omdat hij laaggeschoold is. Dit is tevens de reden, zo vervolgt hij, waarom hij de inhoud van de dreigbrief niet kende. Verzoeker meent dan ook dat het voordeel van de twijfel in zijn geval gerechtvaardigd zou zijn, net omdat hij laaggeschoold is.

Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Met betrekking tot de opmerking van de commissaris-generaal over het feit dat de taliban tien maanden zouden gewacht hebben om verzoekers nonkel te doden na de geuite bedreigingen, merkt verzoeker op dat het hem ook niet duidelijk is waarom de taliban dit gedaan hebben.

In verband met het schietincident waarbij verzoekers nonkel om het leven werd gebracht, merkt verzoeker op dat hij op dat moment in paniek was waardoor hij niet juist weet wie het eerste schot loste, wanneer de politie is tussengekomen of wanneer de mensen van de controlepost hebben geschoten.

Verzoeker werpt vervolgens een schending op van het gelijkheidsbeginsel omdat de Belgische staat jaarlijks duizenden asielzoekers als vluchteling erkent, die eveneens door verschillende Europese landen reizen voor ze in België asiel aanvragen. Bij verzoeker wordt echter het doorkruisen van verschillende Europese landen tegen hem gebruikt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de gewijzigde veiligheidssituatie en het feit dat hij al twee jaar in België verblijft, waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Terugkeerders worden immers beschouwd

als ongelovigen, zo vervolgt verzoeker. Hij haalt de UNHCR-richtlijnen van 2018 aan en een rapport van Nansen van 2021 betreffende de Hazara-minderheid waarin wordt gesteld dat verwesterde Afghanen vervolgd worden omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Verzoeker beschrijft vervolgens dat dagelijks jonge Afghanen naar Iran vluchten. Het feit dat verzoeker zijn eer zal verraden mocht hij zich aanpassen aan de normen en waarden van de Taliban is volgens hem een element waarmee rekening gehouden moest worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt hierbij dat het een groot risico vormt voor hem om terug te keren naar Afghanistan aan de hand van internetinformatie van de *Danish Refugee Council* waarin wordt gewaarschuwd voor problemen in geval van terugkeer van Afghanen die niet loyaal zijn ten aanzien van het regime van de Taliban.

Verzoeker wijst in dit verband eveneens op twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvV 30 mei 2023, nr. 289 574 en RvV 8 juni 2023, nr. 290 024) die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie.

Ten slotte stelt verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent de *sliding scale* uit het arrest Elgafaji in het licht van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De verwerende partij maakte op 17 september 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 17 september 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.europa.eu

2.2.2. Verzoeker diende op 24 september 2024 bij wege van ‘aanvullende nota’ een (oud) verzoekschrift in betreffende een zekere D. Z. van 30 oktober 2017. Als bijlagen bij deze ‘aanvullende nota’ legde verzoeker een arbeidsovereenkomst neer van 7 augustus 2023 van verzoeker en loonfiches, getuigenissen van S., S. S. en D., zijn werkgever B. B., foto's terwijl hij aan het werk is in een autoherstelbedrijf en een

inschrijvingsbewijs voor taallessen ('Aanvullende nota', 24 september 2024, bijlagen)). Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoeker aan dat dit een vergissing betrof en dat met het (oude) verzoekschrift, dat de bijlagen voorafgaat, geen rekening dient te worden gehouden, maar enkel met de bijlagen.

2.2.3. Op 25 september 2024 diende verzoeker een aanvullende nota in die moet gelezen worden in samenhang met de bijlagen van de aanvullende nota van 24 september 2024. In deze aanvullende nota stelt verzoeker dat hij verwesterd is en daardoor vervolging vreest. Tevens verwijst hij naar de uitspraken van de hoogste leider en de woordvoerder van de Taliban waarbij terugkeerders uit het Westen gevisieerd worden. Daarnaast wijst hij op de verslechterde socio-economische situatie in Afghanistan.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een Afghaan is van Pashtoun-origine die afkomstig is uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 oktober 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde dat zijn vader werkte voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en zijn oom voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 11 en 19). Op een bepaald moment zou verzoekers oom doodsb bedreigingen hebben ontvangen van de taliban omwille van zijn werk voor de overheid als lid van de nationale politie. Deze bedreigingen gaven uiteindelijk aanleiding tot een aanslag op verzoekers oom, waarbij niet enkel verzoekers oom om het leven kwam maar ook twee leden van de taliban. Verzoeker was aanwezig bij deze aanslag en kreeg nadien persoonlijke doodsb bedreigingen van de taliban omdat zij hem ervan verdachten tijdens de aanslag twee van hun leden te hebben gedood. Verzoeker was op het moment van de bedreigingen reeds gevlucht naar Kabul maar een jaar later wisten twee talibanleden hem alsnog te vinden, waarna hij besloot om het land te verlaten (*Ibid.* p. 18-19). Bovendien zou verzoekers vader sedert de machtsovername door de taliban vermist zijn (*Ibid.* p. 10).

5.1.3. In zijn middel stelt verzoeker in de eerste plaats dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en het feit dat hij laaggeschoold is.

De Raad merkt op dat verzoeker blijkens de informatie uit het administratief dossier 19 jaar oud was toen hij in de zomer van 2022 in België aankwam. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 6 september 2023 verklaarde verzoeker immers dat hij toen, volgens de informatie op zijn taskara, 20 jaar oud was (AD, stuk 5,

Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 8). Verzoeker was dus meerderjarig. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hem geen kennisvragen werden voorgelegd die doorgedreven scholing vereisen. Hij werd hoofdzakelijk bevraagd over zijn vluchtrelaas en elementen die betrekking hadden op zijn onmiddellijke leefomgeving. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met zijn leeftijd of beperkte scholing onvoldoende rekening zou zijn gehouden. In zijn middel beweert verzoeker dat hij uit een liberale familie komt die totaal gekant zou zijn tegen de barbaarse taliban, maar hij verduidelijkt niet waaruit dit zou blijken.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker eenvoudige vragen kreeg voorgelegd over de tewerkstelling van zijn vader en oom, die het kernelement vormen van zijn asielrelaas, maar dat zijn antwoorden op deze vragen geenszins konden overtuigen.

Zo kon verzoeker slechts zeer weinig details verstrekken over de activiteiten van zijn vader als soldaat in het Afghaanse leger. Verzoeker stelde dat zijn vader in wezen – eerder stereotiep – naar de plekken ging waar gevochten werd, maar niet precies kon toelichten wat zijn vader op die plekken deed, hoewel hij bijna acht jaar in het leger had gediend (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 11-12). Verzoeker bleek evenmin in staat het uniform van zijn vader te beschrijven, hoewel hij hiervan een foto had neergelegd (*Ibid.*, p. 12; AD, stuk 6, Documenten, foto's oom en vader).

Ook wat het werk van zijn oom betreft bij de Afghaanse politie waren zijn verklaringen weinig duidelijk: zijn oom zou aan *checkpoints* gewerkt hebben, in het gebied gepatrouilleerd hebben, logistiek werk gedaan hebben en naar de gevechten zijn gegaan, kortom, van alles gedaan hebben, zo verklaarde verzoeker (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 19). Verzoeker legde documenten neer die betrekking hadden op de tewerkstelling van zijn oom (AD, stuk 6, Documenten, certificaten oom, 'targis' van oom, 'weapon repair card' oom), maar kon hier geen enkele toelichting bij verschaffen (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 20). Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker over de periode waarin zijn oom voor de politie werkte niet overeenstemde met de data die op de neergelegde stukken vermeld waren. Verzoeker wijt zijn beperkte kennis aan het feit dat hij niet kan lezen maar dit neemt niet weg dat hij hulp had kunnen inschakelen om zich te vergewissen van de inhoud van de hem opgestuurde documenten in de aanloop naar zijn persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij met zijn vader en zijn inwonende oom regelmatig contacten had toen hij nog in Afghanistan verbleef, omdat ze de verlofperiodes samen doorbrachten in de stad in het huis van een vriend (*Ibid.*, p. 11) waardoor mag worden verondersteld dat hij meer uitgebreide en correctere informatie kon aanbrengen over hun professionele activiteiten. In zijn middel beweert verzoeker dat hij de zaken die hij wist over deze tewerkstellingen ruim voldoende heeft uiteengezet en dat dit zou moeten volstaan om geloofwaardig te zijn. De verklaringen van verzoeker zijn evenwel dermate vaag, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van familielid van medewerkers van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten.

5.1.5. Zelfs indien de tewerkstelling van zijn oom voor het Afghaanse leger en nadien voor de nationale politie geloofwaardig zou worden geacht, *quod non*, brengt verzoeker niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn oom, of hijzelf effectief geconfronteerd werden met daden van vervolging. Verzoeker verklaarde dat zijn oom een dreigbrief ontving, die hij ook neerlegde (AD, stuk 6, Documenten, Dreigbrief, vertaling dreigbrief), maar hij wist niet wat er in deze dreigbrief stond, zogenaamd omdat hij niet kon lezen (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 29). Verzoeker beweerde dat van zijn oom werd verlangd dat hij bommen naar het districtcentrum of naar een basis zou brengen (*Ibid.*, p. 22). Uit de inhoud van de dreigbrief blijkt echter dat verzoekers oom de opdracht kreeg personeel van het nationale leger aan te vallen en soldaten en overheidsmedewerkers te doden (AD, stuk 6, Documenten, Dreigbrief, vertaling dreigbrief). De verklaringen van verzoeker stemmen niet overeen met de neergelegde stukken. Tevens blijkt uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het nagenoeg onmogelijk is om de authenticiteit van dergelijke dreigbrieven na te gaan en dat valse dreigbrieven te koop zijn om een asielrelaas te ondersteunen (AD, stuk 7, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie- en documentfraude, 14 januari 2021 (*update*), p. 29-30). Daarnaast is het opvallend dat de taliban er blijkbaar vrij makkelijk in slaagden om de dreigbrief via de imam aan verzoekers oom af te leveren (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 29), maar dat zij anderzijds maandenlang vruchteloos zijn oom opgespoord hebben om te kunnen liquideren (*Ibid.*, p. 23). Het is dan ook zeer vreemd dat de taliban op zekere dag plots in een hinderlaag lagen toen zijn oom terugkeerde van de bazaar met boodschappen (*Ibid.*, p. 18; p. 25). Verzoeker bleek niet bij machte om te verklaren hoe de taliban wisten dat verzoekers oom daar zou passeren (*Ibid.*). Ook de verklaringen van verzoeker over het geweldsincident, waarbij zijn oom om het leven kwam, zijn niet aannemelijk. Verzoekers oom zou bij het vuurgevecht geraakt zijn (*Ibid.*, p. 18). Hoewel verzoeker en zijn oom dekking zochten in dezelfde greppel, bleek verzoeker niet te weten waar op het lichaam zijn oom werd geraakt (*Ibid.*, p. 26). Luidens de verklaringen van verzoeker zouden ook de politie en mensen in de controlepost betrokken zijn bij het vuurgevecht, maar verzoeker legde uiterst verwarrende verklaringen af

over het precieze verloop van het geweldsincident (*Ibid.*, p. 25-26). Initieel verklaarde verzoeker dat hij zelf vaststelde dat zijn oom “*daar overleden was door die kogel*” (*Ibid.*, p. 18), terwijl hij naderhand verklaarde dat hij enkel bloed op zijn lichaam zag, ontsnapte, en niet is teruggekeerd en pas naderhand, toen de politie het lichaam naar het dorp bracht, te weten kwam dat zijn oom overleden was (*Ibid.*, p. 26). Verzoeker stelt in zijn middel dat de vragen die hem gesteld werden over het schietincident te hoog gegrepen waren. Er kan echter redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een coherent beeld kan schetsen van de gebeurtenis waarvan hijzelf ooggetuige was. De onduidelijke verklaringen van verzoeker doen echter ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van het schietincident.

Het is ook onduidelijk waarom de taliban verzoeker zouden viseren. De commissaris-generaal concludeert dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden vervolgen omwille van zijn betrokkenheid bij de gevechten of het verwittigen van de politie aangezien het veel logischer is dat zijn oom, van wie geweten was dat hij voor de politie werkte, een dienstwapen had en zijn collega's zou hebben verwittigd, terwijl uit niets blijkt dat verzoeker in het bezit was van een vuurwapen of verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de dood van twee talibanleden (*Ibid.*, p. 26). Tenslotte stelt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, gezien zijn profiel als ‘*low level collaborator*’, naderhand nog actief zou worden belaagd door de taliban, zelfs tot in Kabul, zoals verzoeker wil laten geloven (*Ibid.*, p. 26). Zoals hiervoor geschetst, doen de weinig coherente verklaringen van verzoeker in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban in het algemeen en het geweldsincident in het bijzonder, hoewel dit de kern uitmaakt van zijn asielrelaas en de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegekend indien bepaalde aspecten van het asielrelaas geloofwaardig worden geacht, hetgeen te dezen niet het geval is.

5.1.6. Verzoeker werpt verder in zijn middel de schending van het gelijkheidsbeginsel op omdat het doorkruisen van verschillende Europese landen zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen tegen hem gebruikt zou worden. De Raad merkt echter op dat de weigeringsbeslissing gestoeld is op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel en de voorgehouden vervolgingsfeiten en niet zozeer op het feit dat hij geen asiel aanvraag in de landen die hij passeerde, behalve in Oostenrijk, maar daar vertrok zonder de afwikkeling van deze procedure af te wachten. De kritiek van verzoeker heeft betrekking op een overtollig motief van de bestreden beslissing en de Raad is, omwille van het devolutief karakter van het beroep, niet gehouden om daarop nader in te gaan.

5.1.7. In zijn aanvullende nota van 25 september 2024 koppelt verzoeker zijn vrees voor vervolging ook aan (gepercipieerde) ‘verwestering’ omwille van zijn verblijf in Europa.

In het algemeen stelt de Raad met betrekking tot de terugkeer van Afghanen na een verblijf in Europa op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Zoals de raadsman van verzoeker aangeeft benadrukte de opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

5.1.8. In haar aanvullende nota van 17 september 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus: "Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen

sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

Om zijn voorgehouden 'verwestering' te bewijzen voegde verzoeker als bijlagen bij zijn aanvullende nota een afschrift van een arbeidsovereenkomst van 7 augustus 2023, loonfiches, getuigenissen van S., S. S. en D., een schrijven van zijn werkgever B. B., een inschrijvingsbewijs voor taallessen en foto's terwijl hij aan het werk is in een autoherstelbedrijf ('Aanvullende nota', 24 september 2024, bijlagen). Uit deze bijlagen blijkt dat verzoeker aan het maatschappelijke leven in België deelneemt middels tewerkstelling en het volgen van een taalcursus. Uit deze informatie blijkt niet dat hij bepaalde gedragingen zou vertonen die het voor hem onmogelijk zouden maken om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker verklaarde immers een soennitisch moslim te zijn die op zijn kamer in het centrum praktiseert bij gebrek aan Moskee in Manderfeld (AD, stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 september 2023, p. 8-9). Hij onderhoudt via een zekere I., een

vriend van zijn vader, nog contact met zijn familie in Afghanistan, die het naar zijn zeggen, goed stelt (*Ibid.*, p. 6; p. 14-15).

De Raad concludeert dat niet blijkt dat er bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan uit de neergelegde stukken niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere bewering dat hij een westers profiel zou hebben niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad van 30 mei 2023 en 8 juni 2023 (RvV 30 mei 2023, nr. 289 574 en RvV 8 juni 2023, nr. 290 024), brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

5.1.9. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen motiveringsgebrek aannemelijk, noch een schending van artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas of op het in het middel aangehaalde risico omwille van verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader of oom, of omwille van zijn verblijf in Europa onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

5.2.4. Het door verzoeker geschonden geacht artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van ‘ernstige schade’ dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Uit de beschikbare gegevens, onder andere uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 17 september 2024, blijkt niet dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend zouden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en

humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C-901/19, pt. 25). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker in zijn middel niets concreets aan, maar hij maakt wel gewag van een gewijzigde veiligheidssituatie, waarbij niet wordt verduidelijkt of de veiligheidssituatie in positieve of in negatieve zin is gewijzigd.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 17 september 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *"dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024. In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van*

een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsvername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er actueel in Afghanistan enkel in de provincies Badakhshan, Baghlan, Kabul, Pansjir en Takhar sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld en dat er in de overige provincies, waaronder de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat voor een burger op slachtofferschap van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De afwezigheid van ernstige schade is ofwel te wijten aan de afwezigheid van een 'gewapend conflict' in de zin van voormelde wetsbepaling, ofwel aan het gebrek aan een hoge mate van willekeurig geweld waardoor er geen reëel risico voorhanden is. Bijgevolg bestaat er geen aanleiding om in de bestreden beslissing te motiveren betreffende de *sliding scale*, zoals verzoeker in zijn middel voorhoudt.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en/of van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad zit dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN